(1661) "व्रज मार्गसंस्कारगत्योः" (X-चुरादिः. सक. सेट्. उभ.) "वजि (व्रजि ?) मार्गसंस्कारयोर्गतौ चेति मैत्रेयादयः। स्वामी तु व्रजस्थाने वर्जि पठित्वा मार्गेति द्वितीयं धातुमाह" इति धातुवृत्तावुक्तम्। '—मार्गणे' इति धनपालः। 'द्वौ धातू इत्यन्ये' इति क्षीरस्वामी। 'व्रज—' इति चन्द्रः। 'व्रज मार्गसंस्कारे' इति दुर्गः। उभयोरप्यनयोर्वज-व्रजपक्षयोर्मार्गणं संस्कार इत्येवार्थस्तन्त्रान्तरे पठ्यते" इति पुरुषकारे प्रोक्तम् (दैवश्लो. 57)।

व्राजकः-जिका, विव्राजयिषकः-षिका; व्राजयिता-त्री, विव्राजयिषिता-त्री; व्राजयन्-न्ती, विव्राजयिषन्-न्ती; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिक-कृपयतिवत् (282) ज्ञेयानि।

(1662) "व्रण शब्दार्थः" (I-भ्वादिः-451. अक. सेट्. पर.) 'व्रणेच्छब्दार्थविषये व्रणयेद् गात्रचूर्णने।' (श्लो. 93) इति देवः। 'अयं बशादित्वेन क्वचित् पठ्यते। सर्वत्र दन्त्योष्ठ्यादिरेव।' इति धातुवृत्तिः।

व्राणकः-णिका, व्राणकः-णिका, विव्रणिषकः-षिका, वंव्रणकः-णिका; व्रणिता-त्री, व्राणयिता-त्री, विव्रणिषिता-त्री, वंव्रणिता-त्री; इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिकक्वणतिवत् (293) ज्ञेयानि। 'व्रण क्रिमिभक्षणे' इति काशकृत्स्नः।

(1663) "व्रण गात्रविचूर्णने" (X-चुरादिः-1937. सक. सेट्. उभ.) अदन्तः। 'व्रणेच्छब्दार्थविषये व्रणयेद् गात्रचूर्णने' (श्लो. 93) इति देवः। धातुवृत्तौ 'व्रणति इति दीप्त्यर्थे शपि' इति दृश्यते। भ्वादौ तु शब्दार्थे एव पठितः।

व्रणकः-णिका, विव्रणयिषकः-षिका, व्रणयिता-त्री, विव्रणयिषिता-त्री; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिककलयतिवत् (176) ऊह्यानि।

(1664) "ओ व्रश्चू छेदने" (VI-तुदादिः-1292. सक. वेट्. पर.) [1]व्रश्चकः-श्चिका, व्रश्चकः-श्चिका,

---

1. अनुबन्धद्वयं विहाय धातुरयं उपदेशे सकारोपधः। तदुक्तम्—'नकारजावनुस्वार-पञ्चमौ झलि धातुषु। सकारजः शकारश्चेषष्टिवर्गस्तवर्गजः॥' इति। एवञ्च 'स्तोः श्चुना श्चुः' (8-4-40) इति श्चुत्वेन सर्वत्र शकारश्रवणमिति ज्ञेयम्।